

وسلې ته په مخه بڼه (ناول)

ليکوال
ارنست هيمنگوي

ژباړه او خلاصه
صفيه حليم

مارچ ۲۰۱۱ م

اورې په وتلو و او زه د يوې ډلې سره د اطالوي پوځ د روغتيایي خدمتونو لپاره په يو کلي کې ميشت وم. د دی کلي چاپيره بنکلي ونې او بوټي، د انگورو طاقونه او شين اسمان راته د جنت د يوې وړې برخې په شان و. ما له غونډۍ کتل چې بنکته د پوځيانو لارې روانې وې او دورې يې بادولې. کله کله می د توپو ډزې هم اوریدې. په موټرسیکل سپاره پوځيان په تادی ووتل او کله کله د يو پوځي جنرال يا کوماندان موټر به په بیره تیرشو نو ټولو به ورته لاره خوشي کړه.

مونږ بی شمیر تنیان د سیمې روغتون ته رساله او هیله من اړکې د ژمي په راتلو به. ننښت منډه راتره یې اړن موبن کړه سپرې شي. ولي داسی ونشول او د ژمي نه وړاندې هلته د کولرا وبا خپره شوه. مونږ هره ورځ په دی وبا اخته کسان روغتون ته وړل. د واورې وربنت پېل شو نو د پوځ د بري خبر مو تر لاسه کړو چې مخامخ غونډۍ نه وراخوا سیمه يې نیولې وه. اوس جنگ د يوې بلې غونډۍ د نیولو لپاره کیدو.

مونږ ته يې له سیند پوری په یوی بناریي کې د ایساریدو امر وکړو چې بازار او روغتون يې لرل. د غونډۍ د پاسه هغه شين ځنگل چې ما له بلې غاړې لیدو، سوځېدلې او تش د ونو نسواري تنې بنکاریدې. ځیني ځایونه سم پاتې و خو نورپه بمبارۍ په کنډوالو اوختي و.

بیا په سختو واوروکی اوزگار شو او ټوله ورځ به دننه ناست و. د شرابو په څښلو مو ځان گرموو. یوه ورځ مو بندار تود و چې ما د خپلې ډلې ځوان اطالوي پادري نه د ده د هیواد د نورو سیمو په اړه وپوښتل. زمونږ د ډلې مشر تورن راته وویل، اوس ته اوزگار یې او کولې شې چې روم، نیپلز او سسلي ته ولاړ شې. پادري. زما مور پلار په ابروزي کی ژوند کوي، هلته که ولاړې نو تا به د خپلو زامنو په شان ووساتي.

جگړن. (په ځندا) پام کوه ابروزي کی له دی ځای نه زیاتي واورې کېږي. پادري صیب، پرېږده چې د اطالوي تاریخي ښارونو سېل وکړي. تورن. یو څه اطالوي ژبه هم زده کول پکار دي چې ځان پری پوهه کړي. جگړن. ته باید رخصت واخلې او تفریح وکړي. تورن. زه به درسره ولاړ شم او ټول ځایونه به درښکاره کړم. جگړن. بیرته به ځان سره عکسونه راوړي.

پادري. ته ابروزي ته ولاړ شه، هلته ساره ډېر دي خواسمان یې شین وي. زما مور پلار سره به پاتې شې. پلار مې ډېر لوی ښکاري دي، ښکار ته به دی بوځي.

زه ولاړم او چې د سیل نه وروسته بیرته راغلم نو هلته زیات شمیر توپي مې ولیدې. یو څو نور روغتونونه هم جوړ شوي و او د بریطانيې اوسیدونکي پکی ډېر ښکارېدل. واوره اوس ویلې شوې او ځای ځای شنه راتوکیدلي و.

دروازه پرانستي وه او یو پوځي په بنچ پیتاوي ته ناست و. څنگ ته په دروازه یو ایمبولانس ولاړ و او زه چې دروازی کی وردننه شوم نو هلته هم هغه د مرمرو د فرش او د روغتون بوي خپور و. زمونږ د میشت ځای هم هغسې و، څنگه چې مې پرینې و. توپیر یې د سپرلي د موسم و. جگړن پخپل میز ناست و او کاغذونو ته یې کتل. زه یې نه وم لیدلي او ما شیبه سوچ وکړو چې دننه ورشم او که بره خپلې کوتې ته ولاړ شم او ځان صفا کړم. بیا مې فیصله وکړه چې بره به ورشم.

هغه کوټه چې زه او رینالډي پکی میشت و، هم هغسې وه. زما په لیدو یې رانه پوښتنې وکړې چې کومو ځایونو ته ولاړم. هغه ته مې نومونه یاد کړل، میلان، فلورنس، روم، نیپلز. او بیا مې وپوښتل چې دوي ژمي څنگه تیر کړو. راته یې د واورو، ساړو، زیري، نمونیه، او د پښو لاسونو د

کنگل وهلو حال راکړو. دا يې هم وويل چې راتلونکې اوونۍ به بيا جنگ پېل شي او پوښتنه يې رانه وکړه چې دی سړ کال واده وکړي که نه؟ ما ورته وويل، په واده کې ځنډ مه کوه. بيا ده رانه يو څه پيسې وغوښتې نو ما ورله پنځوس "ليري" ورکړی.

په هغه شپه مونږ په لنگرخانه کې ناست و او ما ټولو ته د خپل سفر کيسې کولې. پادري يو څه مرور بنسکارېدو چې زه ابروزي بناړ ته ولې نه وم تللي. ده خپل پلار ته ليک هم استولې و او هغوي راته تيارې کړی وه خو زه نه پوهېږم چې ولې ولاړم. ده ته مې د قناعت ورکولو هڅه وکړه او ورته مې وويل چې بس ونشوه. اخر دې قانع شو چې کله کله هغه څه چې مونږ يې غواړو نه کېږي.

په بل سهار زه د هغو ټوپو په ډزو راوینس شوم چې زمونږ کور شا ته په مورچو کې ايښي و. له کرکې مې وليدل چې پوځي لاری په سرک روانی و. ژر ژر مې جامې بدلې کړې، پخلنځي کې مې کافي وڅښله او گراج ته ولاړم. گراج يو لوی څپر و چې د تين چت يې لرلو او ورلاندي لس ايمبولانس گاډي به په قطار ولاړ و. په دی کې به مونږ زخميان له محازونو راوړل. د يو گاډي کولمې بهر پرته وې او څو کسان يې په جوړولو لگيا و. وروسته زه دغونډۍ د پاڅه جوړ سنگر ته ولاړم. مونږ چې د کومې فرقې سره کار کوو، هغې د يوې لوي حملې پلان جوړ کړی و. دوي به د سيند د لاری تنگي درې نه پورې وتل، هلته له مورچې نيولو وروسته به يې جنگ کوو.

زه چې بيرته خپلې کوټې ته ولاړم نو رينالدي ځان جوړ کړی تيار ناست و. ما هم مخ لاسونه ووينځل او دواړه د بناړ مرکز ته ولاړو. د رينالدي يوه نرسه کاترين خوبه شوی وه چې د بریطانوي روغتون کې يې ليدلې وه. دا روغتون لنډ وخت کې په يوې ماڼۍ کې جوړ شوی و. د ونو نه وراخوا د روغتون په باغ کې مې د دوو نرسانو سپينې جامې په نظر راغلې. يوه پکې کاترين وه او مونږ دواړو دوي ته پوځي سلوټ وکړو. هغه بله نرسه "هيلن فرگيسن" نومیده. کاترين په لاس کې يو بنکلي متروکه نيولې وه چې د څرمنې لاستې يې لرلو. راته يې وويل چې يو ټپي بيگا شپه په روغتون کې مړ شوی و او د ده مور ورته دا نښه را استولې وه.

ما تر ډېره وخته د کاترين سره په انگرېزي ژبې خبرې کولې او کله کله مې رينالدي ته په اطالوي کې ژباړلې. بيرته په لاره راته رينالدي وويل،

کاترین تا خوبنوي او زه به تری لاس واخلم. ما وخاندل خو په بل ماسپینین می هم هغه روغتون کی د ایمبولنس ورلو وروسته د یوې نرسی نه د کاترین پوښتنه وکړه. دی راته وویل، بڼه بڼه ته هغه امریکایي یې چې د اطالوي پوځ سره کار کوی؟ بیا یې وویل، ولې دې مونږ سره کار نه کوو؟ ما ورته وویل، زه د جنگ پر وخت اطالوي کی وم او بله دا چې د دوي ژبه می زده ده.

محاز ته په بله پیره کی زمونږ د ایمبولانس مخ ته بم پریوتو نو مونږ ودرېدو. یو بم د سړک په منځ کی خاوري باد کړي. څو شیبې وروسته دزي بندې شوې نو مونږ روان شو او ما خپل استوگنځي ته مخه کړه. له ډوډی وروسته بیا د بریطانيې روغتون ته ولاړم او د کاترین سره می ولیدل. دا په اصل کی د سکاټ لینډ اوسیدونکی وه. راته یې وویل چې د دی کار له نورو نرسانو توپیر لري او د جنگ خبری یې کولي. ما ورته وویل رآه د جنگ خبرې به نه کوو. په تیاره کی ما د دی مخ د سپورمی په رڼا کی لیدو او ډېره ښکلې راته ښکاره شوه. په ځان می اختیار نه شواو د دی د ښکلولو هڅه می وکړه. دی راته په مخ یوه داسی کلکه څپیره راخلاصه کړه چې پوزه یې راله خور کړه او په سترگو کی می له درد نه اوبسکی راغلي. کاترین رانه بڅښنه وغوښته او وې ویل، زه نه غواړم د نورو نرسانو په شان ووسم، خور می کړې؟ ما ورته وویل، هیڅ خبره نه ده. تا ډېر سم کار وکړو. خو په زړه کی ورته په قهر وم. هغې وخاندل خو بیا غلي شوه او زه پوه نشوم چې څه وخت یې په سترگو کی اوبسکی راغلي. په ژرغوني غږ یې وویل، ته به ما سره سم چلن کوي. ځکه زمونږ ژوند ډېر عجیبه دی. څو شیبې وروسته زه د هغې سره د روغتون تر دروازي ولاړم او هلته دی راته په مخه بڼه وویل. راتلونکی دوه ورځې زه په کار بوخت وم. هوا گرمه وه خو مونږ ته یې ویلي و چې په ښار کی هم د اوسپني خولی به په سروو. زما به دومره گرمي وشوه چې خولی به می په لاس کی گرځوله. د گپسو (غاز) نه د ژغورني ماسکونه یې هم راکړي و او هر چا ته امر شوی و چې یوه تماچه (طفنج) به له ځانه سره ساتی، ان چې ډاکترانو ته یې هم دا تماچې ورکړی وی. که چا دا امر نه منلو نو وبه نیول شو.

رینالدي د تماچې په پوښ کی بڼه ډېر د تشناب کاغذ ایښي و. ما یو څو ورځې د خپلې تماچې د کارولو لپاره پری ښې ویشتلې. خو د دز پر وخت

يې شپيلی دومره خوځيده چې نښه به خطا شوه. د څو ورځو د تمرين نه وروسته مې يوه لاره وموندله چې په شل گامه کې به څنگه د نښې منځ ويشتل کېږي. خو د دې په گرځولو ما د شرم احساس کوو، په تيره بيا د انگرېزانو مخ ته چې هلته هيچا وسله نه گرځوله.

په بل ماښام د کاترين ليدو ته ورغلم. ورته مې وويل چې زه محاز ته تللي ووم. هغې گيله وکړه چې ولې مې ورته خبر ورنکړو. ما ورله ډاډ ورکړو چې دا دې اوس بيرته راغلم او لوز مې ورسره ورکړو چې زه به تل د دې ليدو لپاره بيرته راځم. خو زه په زړه کې پوهېدم چې د کاترين سره مينه نه لرم او لکه چې د قطعو (تاش) د لوبې پر وخت څوک د نورو سره بې مانا خبرې کوي، هم هغسې د دې ليدل راته يوه بې مانا لوبه ښکارېده.

مونږ په هم هغه باغ کې گرځېدو او دې ته مې وويل چې رازه يوځاي کېښو. د ډبرې په يو بنچ کېښاستو نو ما د هغې لاس ونيولو. دې رانه لاس راښکلو، سترگې يې ښکته کړې او وې ويل، دا يوه لوبه ده چې مونږه يې کوو. ما ورته وويل، کومه لوبه؟ دې وويل، دومره ساده هم نه يې چې زما په خبره پوه نه شي. خو ته ښه سړی يې او دا لوبه په ښه توگه کوي. خو بيا هم لوبه لوبه وي.

ماتري پوښتنه وکړه، ته تل د چا د زړه په خبره پوهيرې؟ دې وويل، د نورو خو نه پوهيرم خو ستا د زړه خبره اورم. ته له نورو توپيرلری خو رايه ژمنه وکړو چې که اړتيا نه وي نو يو بل ته به دروغ نه وايو. ما د دې نوم واخستو، کاترين، نو دې وويل، ته زما نوم هم د نورو په شان نشي تلفظ کولې. بيا کاترين راته وويل، چې زه د هغې خوښېدم خو ضرور نه وه چې ما ورته د خوښې احساس لرلې وي. دا پاسيده او ما سره يې په مخه ښه وويل، د روغتون لوي دروازي کې وردننه شوه او زه هم هلته په بنچ ناست پاتې شوم.

د "گوريزيا" ښار له محاز يو ميل ليرې و اوپکې د ټپيانو او ناروغو د روغتون ته د ورلو کار هم زيات شوی و. يوه ورځ په محاز يو پوځي چې پښه يې ټپي وه، راته راغلو او وې ويل چې ما پخپل ايمبولنس کې روغتون ته بوځه. ما ورته وويل، ستا فرقه جلا ده او مونږ اجازه نه لرو ځکه ستا کاغذونه به د نورو سره وي. د ده له خبرو ايسيده چې امریکايي و. ما چې د ده ټپونه وليدل نو پوه شوم چې ځان يې پخپله ژوبل کړی و.

راته يي زاري کولي چي له هغه خاي يي وباسم خکه ده د خپلي فرقي روغتون ته تلل نه غوښتل. هلته به ډاکټر ورباندي پوهه شي او بيرته به يي محاز ته ورواستوي. ده جنگ نه غوښتو او په دې پلمه يي خان د هغي جنگي محاز نه ويستلو. ما په ايمبولانس کې کښينولو او په لاره يو خوشي خاي کې مې ښکته کړو. ورته مې وويل، خپل سر د څه شي سره وجنگوه او دلته پريوزه. زه به دې په بله پيره کې اوچت کړم.

ما چي تپيان روغتون ته ورسول نوخپل تش ايمبولانس مې بيرته هغه خاي ته ورسووچي دې مې پريښي و. له ليري مې وليدل چي يو بل گاډي د هغه امريکاي سره ولاړ و او دې يي په تسکره اچولو. د ده په سر د اوسپني خولي نه وه او ويني تری رواني وې. زما په ليدو يي چيغه کړه چي وگوره دا زما سر، دوي مې خپل روغتون ته بياي.

د ماضيگر پينځه بجې زه ستري ستومانه، له خولو لوند او په خاورو پټ خپل ميشت خاي ته راغلم. په گراج کې چي کوم خاي يي زمونږ گاډي وينځل، ولاړم او خان مې په اوبو ووينځلو. بيا خپلي کوټي کې مې راپور وليکلوچي خپل هيواد ته يي ورواستوم. خو ما سره د ليکلو لپاره څه نه و. کله کله به مې يو دوه پوست کارډونه چي ورباندي د اروپاي ملکونو انځورونه جوړ و، د يوې جملې سره ورليزل، چي هر څه سم دي.

زما د خپلوانو لپاره دا بس وچي زما د ژوندي کيدو نښه يي ترلاسه کوله. اوس دلته دومره گرمي وه چي مونږ به پخپلو کوټو کې جامې نه اغوستي او د اوږې غوښتنه مو کوله. کله چي اردلي راته سړی اوبه او واوره کوټي ته راوړل نو له دننه به مو ورته په چيغه وويل چي دا له دروازي سره کيږده خکه لڅ به ناست و. بيا چي دې به ولاړو نو دروازه به مو خلاصه کړه او بالټي به مو پخپله راواخستو.

د ډوډي پر وخت به مونږ يو بل ته د خپلو خپلو جنگونو حال ويلو. يو مابنام د کاترين ليدو ته ولاړم نو هيلن لوي دروازي ته راغله او راته يي وويل، چي کاترين ناروغه وه او له ما سره نشي ليدې. ما ورته د ښه روغتيا پيغام ورکړو او بيرته په تياره کې خپل ميشت خاي ته روان شوم.

هغه وخت ما خان ډېر يواځي احساسوو. د کاترين ليدو ته ورتگ زما لپاره يو معمولي کار و خو اوس لکه چي په زړه مې يوه تيره پرته وه. په بله ورځ مې امر تر لاسه کړو چي د شپي به يوه حمله کيږي او په محازڅلور ايمبولانس گاډي پکار و. مونږ د مابنام په خړه کې روان شوو

زه په لومړي ايمبولانس کې ناست وم. کله چې د بریطانيې روغتون مخي ته تېرېدو نو د ايمبولانس ډرايور ته مې د گاډې د اودرولو امر وکړو. ده ته مې وويل چې ورور ورو روان اوسه او که د پله په سر زه نه ووم نو هلته دې راته انتظار وکړي.

له گاډي مې توپ کړ او په منډه روغتون دروازي ته ولاړم. هلته مې د کاترين د ليدو غوښتنه وکړه. چا راته وويل، چې هغه په ډيوټي وه او نشوه راتلې. ما ټينگار وکړو چې يوې شيبې له يې ليدل غواړم. هغې ته پيغام ورسول شو نور اغله. د روغتيا پوښتنه مې وکړه نو راته يې وويل چې دا گرمې وهلي وه خو اوس بڼه وه. زما يونيفارم ته يې پام شواو وې ويل، کار ته ځي؟ کله به بيرته راځي؟ ما وويل، نن شپه به په محاز تيرووم، کيديشي سبا بيرته راشم. هغې ژر د خپلې غاړې نه يو تعويذ راوويستو او راته يې په لاس کيښودو. "دا د ژغورنې لپاره په غاړه کړه او لوز وکړه چې سبا به بيرته راځي". ما ته يې په مخه بڼه وويل او د روغتون له دروازي مې منډه کړه. يو واري مې شا ته وکتل نو کاترين هم هلته ولاړه وه او راته يې لاس خوځوو.

په منډه منډه مې هغه پل ته ځان ورسوو چې ايمبولانس راته په انتظار و. ايمبولانس روان شو نو ما په لاس کې نيولې تعويذ ته چې په يو زنځير پټيلې و، وکتل. بيا مې دا د خپل کميس په جيب کې کيښودو. ډرايور راته هم هغسې يو تعويذ پخپله غاړه کې رابښکاره کړو او وې ويل چې دا خلک په غاړه کې اچوي. ما تعويذ بيرته له جيبه راوويستو او زنځير مې په غاړه کړو. بيا مې دا د کميس له غاړې وردننه کړو او رانه هير شو. وروسته چې زه ټپي شوم نو بيا مې وونه موندلو. ښاي د ملهم پټي پر وخت چرته پاته شوي و. زمونږ گاډي په چټک نورو ته ځان نږدې کړو چې د لارې دورې يې بادولې. په يو قافله کې په لومړي گاډي کې کښيناستل په دې گټه ور وي چې له دورو خلاص يې. د شپې مونږ د سيند سره تلونکي لوي سپرک ته ورسېدو او د جوارو د پټيو نه وراخوا سنگرونو ته ورنږدې شو.

د سيند نه پورې غاړې ته د اوبو سره سره مې د مشين گنو او د ټوپکو د ډزو غږ اورېدو. د اوبو شرهار او پکې د غورځيدونکو توکوشور جوړ کړی و. په اسمان کې د رڼا لپاره ويشتل شوي گولي به وچوډيدې او لکه د

ستورو په هوا کی یې لامبو وهله. چار چاپیره غرونه او ونې به پری
روښانه شول. د بمونو غرمباری مې اوریدو خودا د لږی شیبې لپاره و.
مونږ ایملولانسونه په یو ځای کی منظم ودرول او زه د پرايورانو د ډوډی
لپاره تورن ته ورغلم چې په سنگر کی ناست و. ده لنگر خانی ته زمونږ
لپاره د ډوډی پخولو امر وکړو نو زه د اطالوي پرايورانو سره په یوه
مورچه کی کښېناستم. هلته ټولو سیگرت څکول او د جنگ په اړه خبری
کیدې چې څوک به حمله کوي او څوک به پکی بايلي.
پاسیني. د حملې له پلان یواځې کوماندان خبر وي. دی خپلو پوځیانو ته
ټول حال نه واي چې دوي په تینسته نشي.
الپيني. هو دا دومره لوړ دنگ ځوانان چې پلنې سینې لري، سرونه یې تش
وي. (ټولو په دې خبره وخنډل)
مانیره. که زمونږ پوځیان خپله وسله وغورځوي نو جنگ به نه کېږي.
الپيني. که دوي داسی وکړي نو خپل کوماندان به یې وژني.
پاسیني. دا ځکه چې ماتي خورل او د دښمن لاس ته ورتلل لا بد کار دي.
مانیره. د یوې غاړی د پوځیانو له خوا جنگ نه کول، څه گټه نه کوي، که
ټولو غاړو نه هر څوک وسله کېږدي نو هله جنگ بندېږي.
پاسیني. جنگ گټل بریالیتوب نه وي. که دوي دا مخامخ غونډی ونیسي، نو
څه؟ بیا به د بلي غونډی لپاره جنگېږي. بیا بل او دغسی به روان
وي. بڼه نو په اخر کی که دا ټوله نړی هم رالاندی کړي نو څه؟
هر څوک خپل کور لري، اتریش خپله زمکه لري، فرانسه خپله او
اطالیه خپله، نو جنگ په څه دی؟
مانیره. ته ډېر بڼه تقریر کوی. (ټولو بیا وخنډل)
الپيني. یوه ډله خلک چې د ملک چاری په لاس کی ونیسي نو بی عقل
شي. ځکه خو بیا جنگ کوي او زمونږ په شان خلک وژني.

زما سیگرت خلاص شول نو مورچې نه ووتلم او گوردیني هم راسره شو.
د روغتون خېمې ته ولاړم نو هلته ډاکټر راته وویل چې حمله د یو ساعت
لپاره ځنډېدلې وه. بره په غرونو د اتریش پوځ زمونږ په سنگرونو د لټون
رنا گانې غورځولي. زه په خېمه کی کښېناستم او څو شیبې خاموشي وه.
بیا نابره د توپو ډزی پیل شوی. ماتورن ته وویل، صیب زمونږ هغه

ډوډۍ تر اوسه نه ده راغلي. ده لا ځواب نه و راکړی چې بهر یوه گوله راپرېوته او هری خوا ته دوری شوی.

ما تورن ته بیا وویل، زمونږ ډوډۍ څه شوه؟ څه د خوارو لری که نه؟ جگړن وویل، سپاگیتی (ماینچي) درکولي شم، که خوری. ما ورته ویل، هر څه چې وي، رایې کړه. هغه یو اردلي ته امر وکړو چې څو شیبو وروسته د سړی میکروني د یو خانک سره راغلو. ما خانک گوردیني ته ورکړو او جگړن ته می وویل، پنیږ لری. ده په قهر اردلي ته امر وکړو چې بیا ولاړو او په یوه شیبه کی یې د سپین پنیږ یوه لویه ټوټه راوړه. زه خیمې نه وتلم نو تورن راته وویل، "بهر مه اوځه!" بیا دوو کسانو یو ټپي پوځي رادننه کړو نو ما بهر قدم کېښودو. تورن په چیغه وویل، "بهر گولی ورېزي، مه اوځی." ما په چیغه وویل، زما ملگري اوږي دي.

گوردیني خانک په لاس ولاړ و او ماته یې کتل. ما ورته اشاره وکړه او مونږ له خیمې د مورچې لوري ته په منډه شو. زمونږ چاپیره گولی وریدې او دورې یې بادولي او زما په لاس کی سپین پنیږ پری ولړل شو. په سنگر کی می په ټولو غږ وکړو چې راځی توریاو چې ځانونه ماږه کړو. یو چاقو می راوویستو او د میکروني د پاسه می پنیږ په وړو ټوټو پریکړو. یو کس وویل، مونږ خو پنچي او قاشوغې نه لرو، دا به څنگه خورو. ورته می وویل، وگورئ. بیا می په کټي او دویمې گوتي میکروني راواخستل، خله می اسمان ته کړه او وومی خورل. ورپسې می د پنیږ ټوټه وخوړه. خانک می نورو ته ورکړو او هر چا تری یوه نمری واخیسته. یو چا وویل، دا میکروني باسي دي. څو ورځي پری تیري شوي دي. خوتول اوږي او وار په وار خانک ته یې لاس ورغوو.

زما په خله کی د دی مېکروني خوند داسی و لکه چې فلز می خورل. زمونږ سنگر نه بهر څه راپریوتل چې زمکه یې وخوځوله. بیا د چر چر غږ می واورېدو او د غږمب د غږ سره د تودې هوا یو غبار راپورته شو. ما ساه نشوه رابنکلي او نابیره می ځان په هوا کی احساس کړو، داسی لکه چې د خپل وجود نه راوتلي ووم. ځان سره می وویل، دغه مرگ دي، لکه چې زه مړ یم. خو بیا د پورته تلو پر ځای خپل ځان می پر زمکه احساس کړو او ساه می واخیسته.

زما مخامخ زمکه چوډېدلې وه او سر می د یوی تختې سره لگیدلي و. زما د سر په حرکت یو چا وژړل، د خوځیدو هڅه می وکړه خو نه می شو

کړی. نږدې راته چا غږ کوو نو ما خپله پښه تاو راتاو کړه او ځان مې له خاورو راخلاص کړو. ما سره څنگ کی پاسیني ډرایور پروت و چې یوه پښه یې نه وه او بل یې تر زنگانه پری شوی وه. ده د درد له لاسه زړیروي کول، مريم مور، مقدس مريم، عيسا پیغمبر، ای بسکلي پیغمبر پخپل غبر کی مې ونیسه... مريم مور مرسته راسره وکړه. ده پخپلو متو خله لگوله او د درد د لاسه به یې چیغه کړه. بیا غلي شو خو پری شوي زنگون یې بیا هم خوځیدو.

ما په اطالوي ژبې د مرستي لپاره څو وار ناره کړه، پاسیني ته وڅکېدم او د ده د کمیس توکمي مې ورته پرانستي چې ساه واخلي. خپل کمیس مې وویستو، لمنه مې وشلوله او د ده پری شوی پښه مې د زنگون سره د تړلو هڅه وکړه. ما به په گرمی کی جرابي نه په پښو کولي خو ټولو ډرایورانو خپلي پښي په اوږدو جرابو پټولي. ما د ده له پری شوي پښي جراب وویستلو چې یوه کلکه پټی تری جوړه کړم او د ده وینه پری بنده شي. خو هغه وخت مې احساس وکړو چې د دی پټی هیڅ گټه نه وه.

پاسیني مړ و. یو څوک په سنگر کی زمونږ مرستی ته راغلل نو ورته مې وویل، دلته مونږ پینځه کسان و. یو ډریور مړ شوی دي، درې نور به هم دلته وي. لتون یې وکړی. دوو کسانو زما په تخرگونو کی لاس وردننه کړو او زه یې پورته کړم. زما پښي ځورندی وی او یوکس مې پښو ته لاس واچوو. هلته تسکره نه وه چې زه یې ایمبولانس ته اوړی وی. یو چا نه مې د خپلو نورو ملگرو پوښتنه وکړه. دوي راته د یو یو حال ویلو چې ناڅاپه یو درز وشو او دوي پر زمکه پریوتل. زه یې هم غوڅار کړم نو له خلي مې بسکنځله راوتله. دوي بخښنه وغوښته او زه یې بیا پورته کړم. د سنگر نه وراخوا پر زمکه ډېر مړي پراته و.

د ملهم پټی د خيمي پرده چې به د تسکرو د اوړلو اوړلو لپاره پورته شوه نو دننه په رڼا کی مې ډاکترانو سورمخونه لیدل چې لکه د قصاب لستونري یې تر اوږو خيجولي، په ټپیانو اخته و. کله چې یې زه دی خيمي ته وو رسولم نو یو ډاکتر یې راته راوستلو او ده زما په دواړو پښو پټی تاو کړی. د ایمبولنس چلونکي ځیني ټپیان شوي و او زه یې هم هلته په انتظار کښېنولم.

د بریطانيې طبي ډلي دوه ایمبولانسونه راستولي و چې دوه انگریزان ورسره و. یو لوړ دنگ کس چې عېنکي یې په سترگو وي، زما خوا ته

راغلو او پوښتنه يې وکړه، "ستا دوه ډريوران وژل شوي دي؟" ما ورته وويل، يو مړ دې خو بل سخت ټپي دې او گاډي نشي چلولي. ده ته مې خواست وکړو چې زمونږ دوه گاډي دې پخپل واک کې واخلي چې نور ټپيان هم روغتون ته ورسول شي. هغه سرې چې ما سره يې په انگرېزي ژبه خبرې کولې، زما ملگرو سره يې روانه اطالوي وپل، خيمې ته ولاړو او لږه شيبه وروسته راوتلو نو يو تسکړه يې رانږدې کړه.

ما وويل، زه ښه يم، هلته زما نه په بد حال ټپيان پراته دي، د هغوي غم وخورئ. ده راته وويل، راځه راځه، ډېر د ځان نه اتل مه جوړوه. بيا يې په اطالوي کې د تسکړې اوړونکو ته وويل، دې په پام راپورته کړئ، گوره پښو يې سخت گوزار خوړلي دي. دې د صدر ولسن قانوني زوي دي. دوي زه خيمې ته يوړم او پر يو ميز يې سملولم. هلته کوم ډاکټر چې زما پر پښو ټپي تړلي وې زه يې وپيژندلم او ستري مه شي يې راته وويل.

لوړ انگرېز ورته په اطالوي کې وويل، تر څو چې زمونږ ايمبولنس راځي، دې به هم دلته وي. په ده پام کوي چې د امريکې د سفير زوي دي. هغه له خيمې ووتلو نو ما وليدل چې په هر ميز د ټپيانو درملنه کيده. دوه ډاکټران په ما اخته شول. پتلون يې رانه ليري کړو او يو کس بل ته زما د ټپونو په اړه وويل، بل کس په يو کاغذ دا هر څه ليکل. د لينگو او زنگانونو د ټپونو نه وروسته، ده زما سر له لاس يوړو نو د درد احساس مې وکړو. ده په زوره وويل، "ماته کپړئ". بيا يې وويل، "د دې خبرې ثبوت دې چې تا ځان پخپله نه دې ټپي کړی."

دوي زما زنگنونو ته چرې نيولې وې او کله به يې غوښه او کله څرمنه پری پريکوله. کله کله به زما له خلې يوه چيغه راوتله خو دوي خپل کار کوو. يو تن راته د سر ټپونه پاک کړل او په پټيو کې وپوښلو. کله چې دوي زه له خيمې ويستلم نو په سترگو مې تياره شوه خو دومره مې احساس کوو چې دوي زه يو ايمبولانس کې وردننه کړم. ما سترگې پرانستي وې او دننه په معمولي رڼا کې مې وليدل چې راسره يو بل کس هم بې هوشه په تسکړه کې پروت و. گاډي روان شو او د لارې هر تيندک زما په سر لکه چې گوزارونه کول.

په تياره کې مې څه نه ليدل خو هر يو غږ ته مې پام و. ناڅاپه د څاڅکو غږ مې واوريدو چې د گاډي په فرش پر بوتل، داسې لکه چې د مات نل نه يوه يوه قطره اوبه څاڅي. ما ورته غوږ ايښي و چې څاڅکي په تيزی

وغورخيدل نو د ډرايور لوري ته مي د گاډي ديوال وټکوو. هغه انگريز د ډريور شا ته يوې تختې په ليري کولو چيغه کړه چې څه چل و. ما ورته وويل، "د دی بل کس له ټپونو ويني روانې دي، څه غم يې وخورئ." ده بيا چيغه کړه چې اوس بسار ته نږدې يو او موټر نشو ودرولې. ما په زوره وويل، بساي ترهغي مړ شي. څو شيبی وروسته دا څاڅکي ورور ورو غورخيدل او اخر بند شول.

زما د اېرېشن نه وروسته يې د جنگي روغتون په يوه کوټه کې پر کټ سملولم. هلته څو کټونه په قطار ايښي و او په هر يو ټپيان پراته و. ماڅيگر به يو دوه کسان زمونږ پوښتني ته راتلل. گرمي سخته وه او مچان به هری خوا بنگيدل. زما اردلي د کاغذ اوږدې ټوټې په يوې سوتی ټرلي وې او په دی به يې رانه مچان شړل. مچان به ولاړل په چت کښېناستل خو کله چې اردلي به لاس ودروو او يا به ويده شو نو بيا به راباندی راتول شول.

بيا د دی مچانو په شړلو شړلو يو وخت خپل مخ به مي په لاسونو پټ کړو او ويده به شوم. کله چې زه به يې د ملهم پټی (پاسمان) له بوتلم نو سخت به په تکليف ووم. يوه ورځ رينالدي زما پوښتني له راغلو. زما پښې يې بسکل کړی او راته يې وويل، رينالدي. تا ته به د برونزو ميدال ورکول کيږي. زه. د څه د پاره؟

رينالدي. ته په جنگ کې ټپي شوی يې. که تا سره ثبوت وي چې په جنگ کې دی ميرانه کړی ده نو بيا به تقريبي ميدال درکوي. راته ووايه چې کله ته ټپي شوي نو څه دی کول؟

زه. ما هغه وخت پښير خوړل او هيڅ ميرانه می نه ده کړی. رينالدي. ټوکی مه کوه. که تا له سنگر خپل ملگري يا بل څوک ټپي په اوږو خوندي ځای ته اوړلو نو دا يوه لويه ميرانه ده. تورن به درته په اسنادو دستخط وکړي.

زه. ما هيڅوک نه دي ژغورلي، زه د خوځيدو نه ووم، پښې مي ماتې وې.

رينالدي. پرواه نه لري، خو تا هغه انگريز ته نه وو ويلي چې ستا نه وړاندي دي د نورو درملنه ووشي.

زه. ويلي مي و، خو دومره په کلکه نه چې څوک راته ميدال راکړي.

رينالدي. خير دي مونږ به ووايو چې ته هر وختي د محاز په لوري په لومړي گاډي کي ورتلې او د خطر پرواه دي نه کوله. هلته يو انگريز هم و، کيدېشي چې تا ته د بریتانيې حکومت هم يو ميډل درکړي

ما يو سوږ اسولي وکړو او سترگي مي پټې کړې. ما د کاترين په اړه سوچ کوو خو نه مي غوښتل چې هغه له ما خبر شوي وي. په دي روغتون کي ما خپل ځان لکه د ماشوم احساس کړو. د ماښام له تياره وړاندې به يې يوډي راکړه، د تياره سره به رڼاگانې بندې شوي او مونږ ته به يې د ويده کيدو وويل. يو ماښام ما بنوروا وخوړه او لوبښي يې رانه يوړل نو څوک زما کت څنگ ته ودرېدل. دي زمونږ د ډلې اطالوي پادري و. زما حال يې وپوښتلو او يوڅو غوتې يې زما د کت سره کيښودې. دي لنډ وخت له راغلي و خو په څو شيبو کي يې راته وويل چې له جنگ څومره ويزاره و. په غوتو کي يې راله د مياشو جال (پشه خانه) د ولوستلو لپاره څو انگريزي ورځ پاني او يو د شرابو بوتل راوړي و.

په بله ورځ يو جگړن راغي او پوښتنه يې رانه وکړه چې د سفر کولو توان مي لرلو. ما وويل هو اوس ښه يم. کله چې دوي زه د پټي لپاره له کت پورته کړم نو له کړکي مي وليدل چې مخامخ چمن له نويو قبرونو ډک و. يو ترکان (نجار) د لرگي د تختو نه صليبونه جوړول. څو ورځي وړاندې ده راته د تش کارتوس نه د سيگرېټ لگيت (لايټر) جوړ کړی و. ډاکټرانو غوښتل چې ما د ميلان ښار ته ورواستوي، ځکه هلته د ايکسري ماشينونه ښه و او د عملياتو نه وروسته د هډوکو علاج کيدې شو. په بله ورځ د ميلان لپاره زما سفر پيل شو او دوه ورځي مي په اورگاډي کي تېر کړل چې راباندې سخت تمام شوی.

په ميلان کي يو ايمبولانس کي يې واچولم او امريکاي روغتون ته يې بوتلم. دوو کسانو تسکړه لفت ته يوړه خو دا دومره پلنه وه چې د لفت دروازي کي نشو وردننه کيدې. ما ته يې په تخرگونو کي لاسونه ورکړل او په لفت کي يې څلورم پوړ ته وخيژولم. خو هلته هيڅوک نه و چې راته يې کوټه پرانستې وي. مونږ په دهليز کي ولاړ و او يو کس ته مي وويل چې ښکته ورشي او نرسه دي راولي. يوه سپين سري نرسه راغله او ما ته يې په

انگريزي ٿبي وويل، زه په اطالوي نه پوهيرم. ما ورته په انگريزي کي وويل، خير دي، ما سره په انگريزي کي خبري وکړه. نرسي راته وويل چې دوي ته چا د نوي مريض په اړه خبر نه دي ورکړي. ما ورته خواست وکړو چې يوه تشه کوټه کي مي واچوه. هغي وويل، مونږ يوه کوټه هم تشه نه لرو. ما اطالوي خدمتيانو ته د هغوي په ټبه وويل، ورشي که يوه کوټه تشه وي، ما پکي وردننه کړي. يو کس راته وويل، ټولي کوټي تشي دي، ته د دي روغتون لومړي مريض يي. تر هغي زما حوصله ختمه او د درد زغم مي نه لرلو نو په چيغه مي ورته وويل، د خداي لپاره يوه کوټه کي مي سملوي. دوي ژر د يوي کوټي دروازه پرانسته چې هر څه پکي نوي و او زه يي په کټ سملولم. ما د ډاکټر غوښتنه وکړه نو نرسي راته يي وويل چې هغه په بل ښار کي و. بيا مي د "کاترين برکلي" پوښتنه وکړه نو راته يي وويل چې په روغتون کي په دي نوم څوک نرسه نه وه. خدمتيانو ته مي يو څه پيسي ورکړي او ټول رانه ولاړل. شيبه وروسته زه تږي شوم او داوبو لپاره مي د کټ سره جوخت لگيدلي زنگ وغږوو خو هيڅوک رانغلل. زه هم هغسي ويده شوم. سهار يوه ځوانه نرسه راغله او زه يي پاک کړم. بيا سپين سري هم راغله او دواړو راته پاکی جامي واغوستي او دري گيلاسه اوبه مي وڅښلي. دوي راته وويل چې ډاکټر ته خبر ورکړي شوي دي او دي به نن سبا کي راشي. په بله ورځ ځواني نرسي راته وويل چې د شپي کاترين نومي نرسه زما ليدو ته راغلي وه خو زه ويده وم. ما تري غوښتنه وکړه چې يو ناي (ډم) دي راته راولي چې ږيره او ويښته جوړ کړم. کله چې ډم راغلو نو ما تري د ښار حال وپوښتلو، خو ده سم ځواب نه راکوو. راته يي وويل، په هره کوڅه کي د اتريش موټري گرځي او زه د خپل ملت دښمن سره خبري نه کووم. زه غلي شوم چې هسي نه د ږيري خريلو پر ځاي دا چاقو راته په خيټه کي وومندي. د ده کار چې خلاص شو نو پيسي مي ورته ورکړي. د ماتو پيسو بخشيش يي رانه وانخستو او په قهر ټولي سيکي يي پر ميز راته پريښودي او ولاړو. ما يو خدمتي راوغوښتو او پوښتنه مي تري وکړه چې دا ډم ليوني و؟ هغه وځانډل او وي ويل، دي داسي پوه شوي و چې ته د اتريش اوسيدونکي يي. هغه په زوره زوره وځانډل نو ما وويل، که په چره يي زما څټ غوڅ کړي

وی نو اوس به دی ژړل. دی چې له دروازي ووتلو نو څوک رادننه شول. دا کاترين وه او له وړاندې راته ډېره بڼکلي بڼکاره شوه. ما سره يې روغېر وکړو او زما د کت سره جوخت په کرسې کښېناسته. مونږ تر ډېره وخته خبرې کولې او ما نه هير شول چې زه په روغتون کې وم. هغې راته وويل چې ډاکټر به ماځيگر ته راورسيري. ما غوښتل چې هغه بڼکل کړم خو په سخته يې منع کړم او راته يې وويل، ستا حالت ښه نه دی. بيا يې وويل، د نورو خلکو په وړاندې به ډېر احتياط کوي چې دا زما د کار د اصولو خلاف خبره ده.

ماځيگر محال ډاکټر راورسيډو او سمدلاسه يې د ايکسري لپاره بوتلم. د دی مشينونو چلوونکي ډېر په جوش لگيا و او زما په زنگون او لينگو کې يې د اوسپنې وړی توتي وموندلې. راته يې وويل چې ماښام به د ايکسري د ماشين عکسونه راته ښايي. ډاکټر راته يوه نوی دارو وښودل چې د عملياتو پر ځای به يې ومښلو او د درد احساس به يې ليري کړو. ده د ستيلو (فولاد) جوړ نويو اوزارو په کارولو زما د پتون له غوښې د اوسپنې څو وړی توتي راوويستلې چې ما پخپلو سترگو ليدلې. وروسته يې خپلې کوتې ته بوتلم او ماښام راته کاترين هغه عکسونه راښکاره کړل چې پکې زما د هډوکو او پکې خښ فلزي توتي مو ليدې شوی. ما کاترين ته وويل چې راسره پاتې شي. خو هغې عکسونه بيرته په يو لوي سور رنگ پاکټ کې کيښودل او د بيا راتلو د لوز سره له کوتې ووتله.

په بله ورځ درې ډاکټران راغلل او زه پوه شوم چې دوي ټول په خپل مسلک کې کمزوري و، ځکه کله چې ډاکټران په ډلو کې گرځي نو د يو بل نه مشوره اخلي او پر ځان باور نه لري. په دوي کې يو جراح و، راته يې د علاج په اړه معلومات راکړل چې شپږ مياشتې وخت يې اخستو. زما دا خبره خوښه نشوه. هغه ډاکټر می راوبللو چې زما له پتون يې د اوسپنې توتي ويستي وي او ورته مي وويل چې زه شپږ مياشتې په کت نشم تيرولي. ده وويل، ضرور نه ده چې ته دی په کت پروت اوسي. مونږ غواړو چې لومړی ستا پر هرونه لمر وخورې چې ژر جوړ شي. بيا به نوری توتي درنه وباسو او ورپسې به د هډوکو د جوړېدو علاج پيل کيږي. ما ورته وويل چې زه په هغه ځوان سرجن (جراح) باور نه لرم او ما ته دی بل ښه کس راوغواړي. ده راته د ځوان صيفتونه کول خو ما نه منل. اخر يې راته د يو بل سپين ږيري جراح نوم واخستو چې ما پېژندلو او په بله

ورخ يې راوغوښتو. هغه د راتلو سره سبا ته د لومړي عملياتو فېصله وکړه او راته يې وويل، "ته بايد نن د شپې څه ونه خوري."

کاترين د شپې تر ناوخته راسره وه. په بل سهار زه يې عملياتو ته بوتلم او چې په هوش کې راغلم نو پخپل کت پروت وم. نرسه راغله نو راته يې وويل چې عمليات دوه نيم ساعته روان و. ما غوښتل چې کاترين ووينم خو هغه په ډيوټي نه وه. اوس په دې روغتون کې نور مريضان هم راوړل کيده او کاترين به پخپل نوبت د دوي پالنه کوله.

يوه ورځ نرس هيلن فرگيسن زما ليدو ته راغله او توکي يې راسره کولي چې ما په سرگوزار خوړلي و او بناي يو څه ليوني شوي يم. زما ټپونه جوړ شول نو کله کله به له کت ښکته کيدم. کاترين به د رخصت پر ورځ زه په څرخي څوکی کښېنولم او بهر به يې وويستلم. په ماڅيگر کې به هوا سره شوه نو په پارک کې به کښېناستو. ورو ورو زما په پښو کې توان پيدا شو او زه به کله کله په ډانگورو وگرځيدم. کله د کوټي مخ ته د برنډې په يو چوکي کښېناستم او په اسمان کې مې د توتکيو سپل کوو.

د روغتون په ښکته پور کې د نرسانو د اوسيدو ځايونه و. يوه ورځ کاترين زه په پټه خپلې کوټې ته بوتلم او هلته مې د دې سره ښې ډېرې خبرې وکړې. د کار پر وخت به د ټولو نرسانو وينيته په خوليو کې پټ و او ما چيري د کاترين وينيته نه و ليدلي. اوس دې خولې او له تاو شويو وينيټو سيخونه ليري کړل نو ما وليدل چې هغې څومره لوي او ښکلې وينيته لرل. مونږ د راتلونکي ژوند په اړه خبرې کولي او غوښتل مو چې واده وکړو خو د جنگ له کبله راته اندېښنې وې.

ما به ورځپاڼو کې د يوې او د بلې غاړې د برياو خبرونه ولوستل او ارمان مې کوو چې دا جنگ ژر پای ته ورسېږي. اوړې هم دغسې تير شو او د مني په سر کې ما له ډانگورو ځان خلاص کړو او د يوې امسا سره مې قدم وهلي شو. خو کله چې زه به د کاترين سره ښار ته تللم نو ډانگورۍ به راسره وې، ځکه کاترين بيا را سره په اسانه راتلې شوه. که داسې مې نه وې کړې نو ټولو به هغې ته پيغور ورکوو.

بيا زما د هډوکو علاج هم پېل شوي و چې د زنگون د تاوولو تمرين و. څو ورزشونه د پلې د نرمولو او د بندونو د تاوولو لپاره يې راباندې کول. کله به يې مالش راکوو او کله به په تودو اوبو کې کښېناستم. زما د هډوکو معاينه وشوه او د تداوي ټول اسناد يې راته جوړ کړل چې زما فرقي ته

ورواستول شول. څو ورځی وروسته یو لیک می تر لاسه کړو چې پکی د دريو اوونیو له رخصت وروستو کار ته د حاضریدو امر شوی و.

کاترین راته خبر راکړو چې د ماشوم سره وه او بیا یې پوښتنه وکړه چې زه ورته په قهر خو نه وم. ما ورله ډاډ ورکړو نو دی وویل،

کاترین: غم مه کوه، ټول خلک ماشومان راوړي، زه به د هر څه غم وخورم. ته خو ځان له ما سره قید نه احساسوي؟
زه: ستا سره نه! د دی حالاتو له کبله ځان ترلي احساسوم.
کاترین: مونږ به یو واری بیا د یو بل سره وویڼو.
زه: هو! ته ډېره زړه وره یې، خومرگ هم شته.
کاترین: تا نه دي اوریدلي چې بی زړه کس سل واری مري، خو د زړه ور مړینه یو ځل وي.

زه: هو که زړه ور هوښیار وي نو بیا د ژوند هره شیبه ورته مرگ وي. د جنگ نه وروسته به کوم ځای ژوند کوو؟

کاترین: بناي د زړو خلکو په کور کی. د جنگ دری کاله وتلي دي او هر کال زما دا هیله وه چې دا دی د کرسمس پر وخت بند شي چې مونږ یې په امن ولمانځو. خو اوس راته داسی بنکاري چې زمونږ زوی به په پوځ کی وي نو دا جنگ به بس شي.

ما هغې ته د خپلوکاغذونو او د رخصت په اړه خبر ورکړو نو وې ویل، دا خو ډېره ښه خبره ده. ته کوم ځای ته تلل غواړي؟ ما ورته وویل، هیچرته نه، زه دلته پاته کیدل غواړم. هغې وویل، د ماشومانو کانه مه کوه، یوځای غوره کړه او زه به هم درشم. ما ویل، ته به ځنگه راځي؟ ویل یې خبره نه یم خو معلوم به شي.

ما او کاترین پلان جوړ کړی و چې زما د رخصت دوه اوونی به مونږ یو ځای تیروو خو په بله ورځ زه بی شیمی وم او نرسی زما سترگې ولیدې نو ډاکټر یې راوبللو. هغه له معاینې وروسته وویل چې زما ژیرې و. پاتي رخصتي می هم په دی ناروغی کی ضایع شوه. په روغتون کی په وروستي ورځ ټولو سره می په مخه ښه وکړل او خپل سامان می د یو خدمتي په لاس د میلان د اور گاډي سټیشن ته ورواستوو. گاډي د ټورین نه د شپې پر لسو بجو راتلو.

زه د کاترين سره بازار ته ولاړم. د وسلې په يو دکان کې مې خپل زړه
طفنچه خرڅه کړه او په بدل کې مې يوه نوې واخسته. د ژمي هوا سره
شوی وه او باران هم کيدو. يوځای په اس گاډي کې کښېناستو او زه په
ستيشن کې بنکته شوم، کاترين مې بنکل کړه او کوچوان ته مې د روغتون
پته ورکړه چې دا هلته ورسوي.

د دوو ورځو د سفر نه وروسته زه بيرته گوريزيا ته ورسيدم او هلته هر څه
هم هغسې و چې تير ژمي کې مې ليدلي و. زه خپلې کوټې ته ولاړم او
وومې ليدل چې د رينالډي سامان هم هغسې ايښي و خو دی پخپله نه و. کله
چې دی راغی نو له روغبر وروسته يې زما لينگي او زنگانونه معاینه کړل
او وې ويل، ته بايد نور هم په روغتون کې پاتې شوی وي، ځکه ته روغ نه
يې. ما ورته وويل، په پښو ودرېدې شم، دا راته بس دي. د شپې د ډوډۍ
په وخت مې نور ملگري ولیدل، تورن، پادري، جگړن، فريډي. په ډوډۍ
کې د غوښې قورمه وه او خبری د دښمن په اړه وې.

رينالډي. دا د اتریش د افسرانو غوښه ده چې داسې کلکه ده. اي پادري
صیب ته ولې نن غوښه خوري؟ نن خو جمعه ده.

پادري. نن د پنج شنبې ورځ ده.

جگړن. نن په لنگر کې ډېره خاموشي ده، ځکه داسې بنکاري هر څوک
رخصت دي.

رينالډي. دا لعنتي جنگ به کله پای ته رسيري؟ دا هر څه د سينټ پال د
لاسه دي. اوري پادري صیب؟

جگړن. تر څو مو اتریش په گونډو کړی نه وي، جگړه به روانه وي.
پادري. خو اتریش که دا جنگ وگټلو نو هم وسله به نه غورځوي. دوي به
يو نوی محاز پرانيزي.

په بله ورځ زه هغه غونډۍ ته ولاړم چې د اتریش پوځ پری پروت و او
بنکته زمونږ پر محاز يې بمبارۍ کولې او زه پکې ټپي شوم. ډېر عجیب
احساس مې کوو. له هغه ځايه يو سرک بنکته تللي و او د بمباريو له کبله
ډېر کورونه وړان شوي و. د ايمبولانس ډرايور جينو مې وليدو چې د
جنگ حال يې راته وويلو. په هغه شپه شوی جنگ اطالويانو گټلي و او
اوس بنکته د وړاندې نه زيات شمير گاډي ولاړ و.

جينو راته وويل چې د بریتانيې پوځ هم راغلی و او د اتریش سره بوسنيا
او د کرويشيا پوځونه مله و. له سيند وراخوا اوس په يوې بلې غونډۍ

جنگ پیل شوی و او کله کله به د ږو غږ مو واوریدو. جینو زه یو کور ته بوتلم چې پکی د ایمبولانس گاډي او د دی چلوونکي میشت و. د کور بهرني دیوالونه مات و خو دننه خونې د اوسیدو وې. یو وخت د سیلی طوفان راپورته شو او اسمان خړ شو. بیا داسی باران وشو چې ځای ځای ښوونه جوړ شول.

باران تر ماسپینین وړېدو او چې لمر راوتلو نو ما بږه وکتل. د غونډۍ په سر اوس د توپو لوري ښکاریدو. هغه کورونه چې بمبارۍ کی وړان شوي و د دی ملبه کی په زرگونو د بمونو وړی توتې او گولی پرتې وې. د موټرو د تگ لاره پاکه کړی شوی وه او مونږ ماڅیگر په دوو موټرو کی لومړۍ لیکې ته روان شو. د سړک دواړو غاړو ته د پروړو څادرونه ودرول شوي و چې اوس د باران له کبله لامده و.

د شپې بیا باران وړیدو او درې بجې وې چې مونږ محاز لوري ته نږدې شو. د کرویشیا پوځ په تیاره او باران کی هم جنگېدو او د بارودو بوي می سپیرمی سېڅلې. د توپکو او د بمونو په ږو سړی ریاگانۍ می لیدې شوی. اخر د مخالف لوري ږي بندې شوې خو شمال لوري ته لیرې بیا هم جگړه کیده. مونږ گاډي ایله درولي و چې د وړاندې لیکو نه یې لومړي ټپیان راوړل. په دوي کی ځینې په تسکرو، نور د ملگرو په اوږو او یو څو پخپلو پښو د بل په اوږه لاس ایښي را روان و. دوي ټول لامده و او سخت وحشت وهلي و.

دوه موټرې له تسکرو ډکی شوې. کله چې ما د دویم ایمبولانس دروازه بنده کړه او پخپل سیت کښېناستم نو پر مخ می لاس ووهلو چې د باران اوبه تری پاک کړم. هغه وخت زما لاس کی د اوبو پر ځای د یخی وړی توتې راغلي. ما بهر وکتل نو د باران سره د واورې ښکي هم په زوره راپریوتې.

سهار واورې نه وې خواسمان خړ و او نوی حمله پیل شوی وه. د اتریش توپونو د ځنگل نه وراخوا له یو کلي بمبارۍ کولې، بیا دا غلي شول خو شمال لوري ته سخت جنگ روان و.

مونږ خبر شو چې په جنوب کی دښمن ماتې خوړلې وه او اوس ټول زور یې شمال ته و. د شپې تورن راته د یو ډگرمن له ځلي وویل چې مونږ به محاز پرېږدو او عقب نشیني به وکړو. وروسته دا خبر دروغ وختلو او راته یې وویل چې په هر حال به هم دی ځای کی دفاعي جنگ کېږي. د

امبولانس يو ډريور راته وويل چې اوس جرمني په جنگ کی وردانگلي و. دا د وپري خبره وه ځکه د جرمني په گډون اوس د يو سخت جنگ امکان و. ما د کوماندان نه پوښتنه وکړه چې زمونږ لپاره څه امر و. ده وويل چې ټول ټيپيان دی شا ته ميداني روغتون ته ورواستوو.

زمونږ د ټيپنتي امکان زيات و ځکه د اطاليي په پوځ فشار ډېر شوي و. زه تر اوسه د شا تگ حالت سره نه وم مخ شوی. له هغه مې وپوښتل چې د ټيپنتي پر وخت، د ټيپيانو سره به څه کوو؟ ده راته وويل، هر څومره چې له ځانه سره وړی شي، وايي خله او نور هم دلته پرېږده. ما بيا پوښتنه وکړه چې په موټرو کی نور څه له ځان سره وړي شو. د ده ځواب لنډ و، "د روغتون اوزار"

په بله شپه د محاز نه شا ته تگ پيل شو. خبر راغی چې د اتریش او جرمني پوځ زمونږ شمالي ليکې ماتې کړی وې او له غرونو ښکته را روان و. دا ټيپنته ډېره منظمه وه. د شپې زمونږ موټري په داسی سرک ورو ورو خوځېدې چې په سوونو لآمده خيسته پوځيان پرې روان و. د توپو گاډي چې اسونو رابنکل، يابو، د وسلو لاری ټول د محاز نه ليري روان و. هغسي چې فوځ وړاندی حرکت کوي او پکی گډ وډي وي، اوس هغه گډ وډي نه ليدل کيده.

په هغه شپه مونږ د ميدان روغتون له ټيپيانو تش کړو او دوي مو شا ته يو بل ځای ته يوړل. په بله ټوله ورځ په سخت باران کی مو د ټيپيانو د وړلو کار کوو چې د "اوداين" ښار روغتون ته يې واستوو. په درېمه ورځ د غرمي زه گوريزيا ته راغلم نو باران نه و خو ښار راته تش ښکارېدو. ومو ليدل چې ځينو خلکو له ښاره کډه کوله. زه خپل ځای ته ورغلم نو هلته هم څوک نه و. زما ټول ملگري پخپلو کارونو پسې وتلي و. په گيراج کی مې د ځينو موټرو د جوړولو امر وکړو او ټولو ډريورانو ته مې وويل چې درې ساعته خوب نه وروسته به روانېږو.

دوي په موټرو اخته شول او هغه موټر چې جوړ و ميشتځای ته مې نږدې ودروو. هلته زما ملگرو له وړاندې د روغتون الات او داروگان په بکسونو کی بند کړي او راته پرېښي و. دا مو په گاډي کی بارول چې باران په وړېدو شو. زمونږ دري گاډي په يوه قطار د ونو لاندې تيار ودرېدل. ما "پياني" ته وويل چې په پخلنځي کی اور بل کړه او لمډې جامې پرې وچ کړه.

پياني. زه د وچو او لمدو په غم کی نه يم، خوب غواړم.
بونيلو. زه خو به د تورن پر کت ويده شم.
پياني. هر يو کت چې وي، خو غواړم چې سترگي پټي کړم.
بونيلو. (دروازه پرانيزي) ما ويل چې په دی کوته کی به څه وي، دا خو
دوه کټونه لري.
پياني. زه به هم دلته پريوځم.
بونيلو. ته ويده شه او د اتریش پوځيان به دی پاڅوي.
پياني. زه نور ايمبولانس نشم چلولي، تر څو مي شيبه خوب نه وي کړی.
تېره پېره کی مي سترگي پټي وي. بنه ده چې ټکر می نه دی کړی.
بونيلو. خوب خو زه هم غواړم، راويښوي به مو څوک؟
ما ورله ډاډ ورکړو چې زه به يې راويښ کړم نو دوي دواړه د بوتانو سره
په کټونو پرېوتل. نورو په پخلنځي کی اور بل کړی او اوبه يې د ايشولو
لپاره پری ايښي وي. چا خپلي جامې وچولې او ورته مي وويل چې د لږ
ارام نه وروسته به پښير او د ډبو غوښه خورو. خو دوي د خوب پر ځاي
میکروني په پخولو اخته و. ما ورته په دېوال څرېدلي لوي ساعت په نښه
کړو چې که درې ساعته وروسته زه بنکته رانغلم نو ما دی راويښ کړي.
بيا زه خپلي کوټي ته ولاړم او په کت پريوتم.
درې ساعته وروسته مو په پخلنځي کی ډوډی وخوره. د شپي نهه نيمې
بجې وي چې مونږ سفر ته ملا وتړله. کوم ډريوران چې تازه و، دوي ته
مي د موټر چلولو وويل او خوب وړې مي ورسره کښېنول چې د لاری په
اوږدو کی په ناستي خوب وکړي. د موټرو رڼا گاني بندي وي او مونږ په
يو قطارد "اوداين" لوري ته روان شو. د ښار دننه هر ډول گاډي مو وليدل
چې په ځينو کی خلک او نورو کی سامان بار د وتلو په هڅه و. زمونږ مخ
ته يو لويه لاری چې سامان يې په ترپال کی پټ و، روان و. لاری ودرېده
او بيا روانه شوه خو څو شيبې وروسته بيا پر ځاي ودرېده.
زه له ايمبولانس بنکته شوم او وړاندي په سرک مي وليدل چې چا لاره بنده
کړی وه. خو د موټرو او لاریو قطار په سر کی د يو بل سرک نه د
پوځيانو لاری تيرېدې چې د ټولو لاره يې ډب کړی وه. داسی ايسيدل چې
دا ليکه به ژر نه خوځي نو زه راغلم او د "پياني" سره کښېناستم. دی د
موټر په سټيرنگ سر ايښي ويده و. زه هم ويده شوم او کله چې د لاری
غراړي مي واوریدو نو دی مي پاڅولو او وړاندي وڅوځيدو.

لږ واټن وروسته بيا هم هغه حال و. باران بيا وريډو او د لاری د خوځيدو هيڅ نښه مې نه لیده. ولاړم چې د نورو گاډو له حاله ځان خبر کړم. په يوه کی مې دوه پوځي انجینيران ناست وليدل چې په پله يې کار کوو او له خپلی ډلگۍ شاته پاتې شوي و. زه بيرته خپل موټر کی کښېناستم او د کاترين په اړه مې سوچ وکړو چې هغه به ویده وي که ويښه. د سهار درې بجې گاډي بيا ورو ورو خوځيدل خو د سپېده چاودې نه وړاندې بيا ودرېدو. د ورځې په رڼا کی مې وليدل چې په غرونو کی تاو راتاو په هغه سړک په سوونو گاډي ولاړ و.

د شپې شا و خوا د کليو خلک هم د خپلو اس گاډو سره په دی ليکه کی شامل شوي و. په دی گاډو د خلکو د کور شيان بار و، يوه هنداره به د توشکونو له منځه راوځليده، چرگان او بطي د گاډو سره تړلي و. زمونږ مخې ته په يو گاډي د گڼدلو ماشين په باران کی پروت و. دوي هر هغه څه چې ارزښت يې لرلو، راپه مخه کړي و.

په ځينو گاډو کی ښځې له باران د پټيدو په هڅه د يو بل سره جوختې ناستې وې. نورې په سړک پلي د هر څومره چې يې کولې شو گاډي سره نږدې روانې وې. سپي د باران له کبله د گاډيو لاندې روان و. په سړک خټې وې او په کندو کی اوبه ولاړی وې.

زمونږ لپاره اوداين ښار ته د تلو بله لاره دا وه چې له سړک ښکته دی کليو ته تللي وې خو د ونو نه وراخوا په پټيو کی دومره اوبه وې چې هيچا زړه نه ښه کوو چې پکی تگ وکړي. زه بيا له موټره ښکته شوم او شا و خوا مې وکتل چې که يو وړوکي لاره نورو ځايونو ته وتلي وي نو مونږ پری ورشو. خو دا مې هم نه غوښتل چې په ناليدلي لاری سفر وکړو. باران اوس هم وريډو او که دا دريدلي وې او د اتریش جنگي الوتکو په يو څو پوځي لاریو بمباری کړی وې نوټول به هم دلته پاتې وې.

آخر په يو ځای مې وړه لاره وليده چې د شمال لوري ته تللي وه او دواړو غاړو ته يې ونې او پټي و. ماد نورو گاډو چلونکي خبرکړل. هغه دوه پوځي انجینيران زمونږ پکار و چې گاډو ته يې تيله ورکولې شوه. زما ملگري اوس وږي و او زما په اشاره دوي گاډي هغه وړوکي سړک ته ورتاو کړل.

مونږ ښه شېبه مزل وکړو او د کلي يو کور ته ورسيدو چې اوسېدونکو تری کډه کړی وه. په يو طاق انگور ځورند و او کوهې هم پکی و. يو چا بوکه

وردننه کړه او اوبه يې راويستلې چې د گاډو په انجن وشيندي. نورو د ډوډۍ لټه وکړه او په پخلنځي کې يې پنير او منې وموندلې. مونږ ځانونه ماره کړل او پاتې پنير مو راواخيستل.

د "اوداين" ته لس کلوميټر لار پاتې وه چې موټر مو په خټه کې بند شو. اوس باران نه وريډو او درې ځلې الوتکې زمونږ د سر د پاسه تيرې شوي او ليرې د لوی سړک په لور مو لوږي ليدل چې د دوي په بمباريو راپورته کيدل. مونږ د خټو نه د گاډي د ايستلو تابيا کوله چې ومی ليدل دواړه انجنييران پلي يو خوا روان و. ما ورپسې منډه کړه چې راييسار يې کړم او گاډي تېله کولو لپاره می ورته وويل. دوي اوږې وغورځولې چې ته خو زمونږ مشر نه يې او اشاره يې وکړه چې مونږ دی هم خپل گاډي پرېږدو او په پښو روان شو ځکه الوتکې به راباندې بمونه وروي.

دوي گړندي شول نو ما ورته په چيغه وويل چې ودريرئ خو د دوي گامونه لا چټک شول. ما بيا چيغه کړه نو دوي منډه واخسته. ما د پيټۍ نه خپله طفنچه را وويسته او ډز می پری وکړو. زما نښه خطا ولاړه او وومي ليدل چې دوي ځغستل. ما درې ډزې نورې وکړې نو يو پکې راپرېوتو. بل د سړک خوا ته په بوټو کې له سترگو پناه شو.

بونيلو ډريور زما خوا ته راغې او وې ويل، طماچه راکړه، ما هم دغسې وکړل. ده منډه کړه او لومړی پوځي چې په خټو کې پروت و، له نږدې يې پری ډز وکړ او وې وژلو. موټر په تېلو او دیکو هم له خټو رابهرنشو، نو يو پری مو ورسره وتړلو او په سړک ولاړ بل موټر په زور مو رابنکلو.

هغه لا نور په خټو کې وردننه شو. اخر می فيصله وکړه چې هغه گاډي به په خټو کې پرېږدو. له دی مو ټول سامان نورو دوو کې کيښودو او روان شو. لږ وړاندې مو دواړه گاډي په ميدان کې ځغلول خو په پايله کې دا هم په خټو کې ونښتل او مونږ د "اوداين" بنارلوري ته پلي روان شو چې اوس زمونږ سترگو په وړاندې و.

د بنار سره نږدې يو سيند و چې ورباندې د اوسپني پل په منځ کې په بمبارۍ سوري شوی و. په سيند کې اوبو شر و هلو او مونږ د پورې وتلو لپاره بله لاره نه لرله. اخر می ټولو ته وويل چې يو يو به له پله تيرېږو. زه وړاندې ولاړم او د پله سر ته وختلم نو د سيند لوري ته می وکتل. ليرې يو بل د تيرو لوي پل جوړ و او هم هغه وخت می پری يو موټر وليدو چې پکې ناستو کسانو د جرمني پوځ د افسرانو خولې په سر کړې وې. ما

خپلو ملگرو ته اشاره وکړه او په منډه د پله بلې غاړې ته د یو ټیټ دیوال شا ته کښېناستم.

دوي چې راغلل نو ورته مې د جرمني د گاډي خبر ورکړو. ټول هیښ شول او یو بل ته یې کتل. شیبه وروسته په بایسکل سپاره د جرمني د پوځ یو ډلگۍ مو ولیده چې د سیند په بله غاړه په هغه بل پله تیره شوه. ما وویل، دا ډېره عجیبه خبره ده چې د دوي د مخ نیوي لپاره دلته هیڅوک نه و. د سیند سره سره د اورگاډي پاتلې تیره وه او مونږ ورو ورو په هغې روان شو. اوس مو د ښار ودانۍ او کلیسا لیدې شول. ناڅاپه ډزې وشوې او یو تن مو راپرېوتو، مونږ ټولو ځانونه پر زمکه واچول او ښه شیبه وروسته چې د خطر امکان لږ شو نو د خپل ملگري د پټۍ تابیا مو وکړه خو دې مړ و. ما د ده له جیبه کاغذونه راوویستل چې وروسته کورنۍ ته یې ورواستوم. په مونږ د ښار له خوا ډزې شوې وې چې د اطالویانو سره و. اوس زموږ ژوند له خپلو خلکو نه په خطر کې و.

مونږ د پله سره سره بلې غاړې ته ولاړو چې تر شپې یو ځای پټ شو. هغې غاړې ته ډېرې ونې وې چې مونږ ترې په پټه تیر شو. د میدان بلې غاړې کې یو کلي وال کور و او نورو ته مې وویل چې یو یو به ورته ورځو. زه وړاندې ولاړم او د کور پرانستې دروازې نه وردننه شوم. دوه ملگري راپسې و او پخلنځي کې د ایرو د پاسه تش ډیگ پروت و. هلته د خواړو څه نه و.

یو تن وویل، مونږ په دې کور کې نشو ایساریدي او باید په غوډله کې پټ شو. د پخلنځي سره جوخت د تیرو جوړې پونۍ ښکته تللې وې. زه وربنکته شوم نو په غوډله کې یو څاروي هم نه و. یوی خوا ته بوساره او ورسره دوه کړکۍ وې چې د خطر پر وخت ترې تښتیدې شو. مونږ درې واړه په پرور پرېوتو او خبرې موکولې چې په دې ښار کې څنگه به ژوندي پاتې کېږو.

د ښار شمالي برخې نه د مشین گن د ډزو غږ راتلو خو بمبارۍ نه وې. د شپې مونږ له هغې غوډلې نه ووتلو او د ښار منځ ته ولاړو. هلته هرې خوا ته د خلکو گڼه وه. یو چا وویل، جنگ پای ته رسیدلې دي او ټول خپلو

کورونو ته روان دي. مونږ لا په پورا حال پوهه نه و چې جرمن پوځ ونيولو او د نورو بنديانو سره يې ودرولو. يو ډگر من يې د سيند لوري ته بوتلو او د ډزو په اواز پوهه شوم چې دی به يې وژلي وي. د نورو بنديانو يوه ډله يې راوستله نو زموږ د نيونکو پام هغوي ته شو. ما ترې منډه کړه او په سيند کې مې ورتوپ کړل. څو کسانو راپسې ډزې وکړې او زه تر هغې چې ساه مې بندولې شوه په اوبو کې ووم.

يو واري مې سر رابهر کړو چې ساه واخلم او بيا د اوبو په بهير کې مې ځان پريښودو. کله چې پوهه شوم، له هغې ښار ليرې راوتلې وم نو يوځای مې زمکې ته ځان نږدې کړو او بهر راووتلم. زما جيب کې پيسې لمدې وې خو کار يې ورکولې شو. زه د شمال نه جنوب ته روان شوم او اخر د "تريسيټ" ښار په لوري تلونکي د اورگاډي پاتلې مې وموندله. د يو پله سره نږدې د گاډي په انتظار شوم او کله چې د مال ډبې راته مخ ته تيرېدې نو په لوی بمپر وروختلم. د گاډي د پاسه محافظ ولاړ و خو مخامخ يې کتل. ما د ډبې (خونې) د پاسه د ترپال مزې پريکړو او ځان مې وردننه کړو.

گاډي سهار وختي چې ميلان ته ورسيدو نو ما د تمځاي نه وړاندې ترې توپ کړ او ځان مې يوکافي ته ورسوو. هلته مې څه وخورل او بيا روغتون ته ولاړم. منيجر سيم مې وليدو او خبر شوم چې کاترين دوه ورځې وړاندې د خپلې ملگرې سره د "ستريسا" ښار ته تللي وه چې د سويس پلې ته نږدې و. ده راته خپلې جامې راکړې او لاری گودرې يې راوښودلې. د ستريسا ټکټ مې واخستو او په اورگاډي کې کښېناستم. يوه ورځپاڼه راسره وه خو ما د جنگ خبرونه نه غوښتل. سيم راته يو وړوکی بيگ راکړی و چې دوه کميسونه پکې و. نور د پيسو او پاسپورټ نه علاوه مې څه نه لرل.

خپل منزل ته په رسيدو يو هوټل ته ولاړم، کوټه مې ونيوله او د هوټل ميلمه پال نه مې پوښتنه وکړه چې دوه نرساني خو يې نه وې ليدلې. ده راته وويل، اوس د جنگ له کبله دلته څوک نه راځي او ټول هوټلونه تش پراته دي. خو ده دوه نرساني ليدلې وې. ما ورته وويل چې په دوي کې يوه زما ميرمنه وه. د هوټل د مېخاني يو ملازم راته وويل چې هغه دوه نرساني د اورگاډي د تمځاي سره نږدې په وړوکی هوټل کې ايسارې وې.

کاترین او هیلن فرگیسن په ډوډۍ ناستی وی چې زه د دوي هوتل ته ولاړم. زما په لیدو د کاترین مخ وځلیدو او ما چې بشکل کره نو سره واوخته. هیلن یو څه هیبن او یو څه په قهر وه. هیلن زه ستا په لیدو خوشاله نه یم. زما ملگرې ته دی د زړه مرض لگولې دي. له دی سره دی چل وکړو. کاترین. (په خدا) هو د سکات لیند خلک ډېر نیک او با اخلاقه وي. هیلن زما دا مطلب نه و، د ده دا چل ول می نه خوبېږي. د اطالویانو پوځي لباس یې اغوستي او دننه لکه امریکایي مار په شان خصلت لري. کاترین. اوس خو یې پوځي لباس نه دی اغوستي. هیلن. په دی کی یې هم چل دي، کله پوځي شي او کله ملکي. ټول اوږي یې ستا پوښتنه ونکره، نه یې ستا لیکونه ځواب کړل او اوس رابنکاره شو. ای... ځوانه، دی جینی ته بدنامي مه اړوه، که غواړی یې نو پکار ده چې ژر تر ژره ورسره واده وکړی. کاترین راپاسیده او وی ویل، بڼه ده، واده به هم وکړو خو اوس لږ بهر ووځو، وروسته به درسره وویښم. کاترین رانه ډېرې پوښتنې وکړی چې زه څنگه د جنگ له ډگر راووتلم. هغه ویرېده چې پولیس به می ونیسي. خو ما ډاډ ورکړو چې زه د یو ښار نه بل ته د تلو اجازه لرم. دی راته وویل چې مونږ د جهیل نه وراخوا د سویس خاوري ته که ولاړو نو زما د نیولو خطر به نه وي. دا می خپل هوتل ته راوسته چې یو بل سره نږدې پاتې شو. د شپې لس بجې وی چې د هوتل یو ملازم زما د کوټې دروازه وټکوله او چې زه بهر وتلم نو خبر یې راکړو چې په ښار کی پولیس راپسي گرځي او ښاي ترسهاره می ونیسي. ما ترینه د تیننتي لاره وپوښتله نو وی ویل چې دی یوه کشتی لري او مونږ کولې شول چې د شپې د جهیل له لاری سویس ته ولاړ شو. ما ورته د کاترین او د سامان وویل نو وی ویل، "که تاسو هر څه تیار کړئ نو زه به یې غم وخورم." زه دننه راغلم او کاترین ته می وویل چې ژر ځان تیار کړه. بیا مو خپل کالي راټول کړل او دوه بیگونه می هغه ملازم ته ورکړل چې بهر راته په انتظار و. راته یې وویل چې دی به د نوکرانو د پوښو نه ښکته شي او مونږ دي لوي دروازي نه بهر ووځو او داسی چلن وکړو لکه چې د چکر لپاره روان و.

بسکته ولاړو نو په تالار کی میلمه پال دومره وختي زمونږ په لیدو حیرانه شو. مونږ ورته وویل چې د سیند سره د طوفان ننداری ته روان و. دی ژر ولاړو او یوه لویه چتری یې راوړه. ما ورته لس لیرې نوبت په لاس کینودو او را بهر شو. مونږ د سرک نه یو باغ ته ورغلو او له هغه ځای مو جهیل ته مخه کړه. هلته د هوټل ملازم راته ولاړ و او وی ویل چې زمونږ بیگونه یې په کشتی کی ایښي و. ما هغه ته پېسې ورکولې نو راته یې وویل، کله چې بلې غاړی ته ورسیدی نو پینځه سوه فرانک راواستوه. بیا د پوډی یوه غوټه یې راکړه او په مخه ښه یې وویل. د شپې یولس بجې وې او که مونږ ټوله شپه کشتی چلولی نو سهار اوو بجې به خپل منزل ته رسیدو. باران وریدو او مونږ سره قطب نما هم نه و خو ملازم راته د لاری ښې راښودلی وې.

ما د هوا په لوري په تیاره کی کشتی چلوله او په لاره کی د نورو ښارونو رڼا گانې مو لیدې شول خو په لړه کی نه پوهیدم چې کومو ځایونو نه تیر شو. کله چې زه د چپوانو په وهلو ستړی شوم نو کاترین ته مې ورکړل او په کشتی کی سملاستم. زما لاسونه پولی شوي او شیمه راکی نه وه. سهار وختي د سویس اوبو ته ورسیدو نو کشتی مو له نورو سره په تم ځای کی ایساره کړه. یو کلي کی مو ناشته وکړه او په گمرک د پاسپورټ د ښودلو وروسته مونتریک ښار ته ولاړو.

کاترین اوس زما میرمنه وه او مونږ د کرای په یو وړوکی کورکی نوي ژوند پیل کړ. هلته مو هیڅوک نه پېژندل خو د ښار خلک را باندی مهربانه و. کاترین راباندی د ماشوم زیرې وکړو نو ما په امریکه کی خپله کورنی خبره کړې وه. مونږ پلان جوړ کړو چې د ماشوم له زیریدو وروسته به یې هلته ورو.

کاترین د ماشوم لپاره چې څه پکار و، هغه یې له بازار واخستل. زه په لوی پلورنځي کی جوړجمنازیم ته ولاړم چې هلته د سوک وهلو تمرین وکړم. نور کله به زه هلته سهار چې کاترین به لا ویده وه، تللم. په کومو ورځو چې د سپرلي په شان هوا ماته شوه نو سوک وهلو به خوند راکوو. وروسته به می ولامبل او ورور ورو به په لاره راتلم. کله یو کافي مخ ته به ودریدم، یا به پکی کښېناستم او د خلکو ننداره به مې کوله.

د کرسمس نه درې ورځې وړاندې واورې وشوې. یو سهار مونږ راوین شو نو هر څه سپین و. مونږ په کټ کې ناست و، په بخاري کې اور بلیدو او بهر مو د واورې ننداره کوله. کاترین وویل، کاشکه زما په واورو د خویدو لوبه زده وي.

سپرلې راغې او یوه شپه زه راوین شوم نو کاترین نارامه وه. هغې د درد احساس کوو، نو ما نږدې گراج نه ورته ټیکسي راوغوښته او دا مې روغتون ته بوتله. هلته د دی نوم او نور معلومات یې په یو رجسټر کې ولیکل او یوې کوټې ته یې وروستلو. کاترین یې په کټ سملوله او یوه نرسه ورته ودریده. د سهار رڼا خپره شوه نو کاترین راته وویل چې ورشه، څه خوړه او بیا راشه. نرسی راته وویل، بهر د روغتون مخ ته یوه کافی وه.

زه ښکته ولاړم او په کافی کې کښېناستم. هلته یو بوډا سړي راته د کافي پیاله کېښوده او پوښتنه یې وکړه چې دومره سهار وختي مې څنگه پینه وکړه. ورته مې وویل، زما د میرمنې اولاد کېدونکې دي، هغې سره راغلي وم. ده راته دعا وکړه او د خواړو شیان یې راوړل. له نارۍ وروسته زه بیا روغتون ته ولاړم او د کاترین کوټې دروازه مې وتکوله. هلته هیچا ځواب رانکړو نو زه وردننه شوم. کټ تش و او د کاترین شیان پکې پراته و. په یو میز د هغې د وینتو برش او د کټ سره یې چپلکې ښکاریدې.

ما چرت وهلو چې څه وکړم خو په دی کې نرسه راغله او زه یې یوې بلې خونې ته بوتلم. له دروازې مې ولیدل چې کاترین پریو میز پرته وه او په مخ یې د اکسیجن نقاب و. ډاکټر هم ولاړ و، نرسی راته چپنه ونيوله چې ژر مې واغوسته او وردننه شوم. کاترین نقاب لیری کړو او په کمزوري غږ یې ډاډ راکړو چې هر څه به سم شي. تر ماسپینین زه هلته وم، بیا د کاترین په وېنا هم هغه کافی ته د ډوډۍ لپاره ولاړم. چې بیرته راغلم نو ډاکټر راته وویل چې ماشوم به په عملیاتو راوباسي.

ما بنام عملیات وشول خو ماشوم مړ و او کاترین هم ښه نه وه. دا یې بیرته خپلې کوټې ته یوړه او زه بهر په یو بڼچ کېښناستم. ډېر وخت تیر شو نو یوه نرسه راغله او راته یې وویل، ورشه میرمنې سره دي وینه. زه چې د هغې کټ ته ولاړم نو د کاترین رنگ لکه د څادر سپین و. زما په لیدو یې په کمزوري غږ راسره خبرې وکړې او ډاډ یې راکړو

چې دا به ښه شي. زما په سترگو کې د اوبنکو په لیدو دی وویل، چې
ته راسره یې نو زه له مرگه نه ویرېږم. ما د دی لاس ونيولو او ورته
مې وویل، داسې خبرې مه کوه. ته به ښه شي. دا وموسیده او وې ویل،
زه مرمه، خو لوز وکړه چې ډېر به راپسې نه ژاړې؟ د دی په سترگو
کې هم هغه مینه وه چې ما په لومړي ورځ د دی په لیدو احساس کړی
وه. زه په منډه ډاکټر پسې ولاړم خو چې بیرته راغلم نو کاترین په ابدي
خوب ویده وه. زه له روغتون بهر راغلم او په باران کې یوې خوا ته
روان شوم.
پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**